2023 12.5—17.3

EDMOND DE ROTHSCHILD FOUNDATION

The Edmond De مركز إدموند دي روتشيلد מרכז אדמונד
Rothschild Center דה רוטשילד

OMG!

OMG!

מרכז אדמונד דה רוטשילד פועל לקידום ולטיפוח אמניות.ים ומעצבות.ים לאחר סיום לימודיהם.ן הגבוהים בתחומי האמנות והעיצוב בארץ. פעילות המרכז מתמקדת בהענקת כלים ליוצרות.ים בראשית דרכם.ן.

אוצרת:

מרינה פוזנר @marina_pozner

״מי אתה, ה׳?״ זו השאלה שהצגתי בפני כל אמן בפגישתנו הראשונה לקראת התערוכה. שאלה מופשטת זו היא שאלה שאני סבורה שכל ילד (בטח בישראל) שואל את עצמו בתמימות. עניין אותי לשמוע ולגלות מהו הכוח הזה שלא בהקשר לדת או לאמונה דתית, ובעזרתו ניתן להניע תהליכים ולהתמודד עם הכול. הזמנתי את האומנים להתבונן באני הפנימי של כל אחד מהם.

האלוהות שאני מזהה ועוברת דרך העבודות המוצגות בתערוכה, תקפה לכלל האנושות ללא הבדלי דת, גזע, מין או צבע. היא מארג של אנרגיות ומשאבים — זוהי דתו של הקיום האנושי היום־יומי.

O.M.G! הוא ביטוי של פליאה שדומה לתחושה של גילוי והישג. זו פליאה שנובעת מהלא צפוי, מהלא נתפס או מיוצא הדופן. זו אותה הפליאה שאנחנו חווים כאשר אנו מתמודדים עם אירועים בלתי צפויים, חשים תחושת עונג היוצאת מגדר הרגיל או עדים לאסונות טבע.

הבלתי ידוע, החיים, המוות והמיניות - אלה הם מאפיינים ״מסדירי שיח״ (כפי שמתאר מישל פוקו) המכוננים את המערכת הרגשית של האדם מול קיומו של ״אחר גדול״ (כפי שמנסח זאת לקאן). זאת אותה אחרות שנפרדת מאיתנו מצד אחד אך גם מעוררת בנו את התשוקה לטוטאליות ולאמת מוחלטת מצד שני.

נקודת המוצא האישית שלי לאנרגיה כזו היא הטבע. ההתבוננות היא הסממן המובהק שמואר אצלי בזכות הטבע. והינה אנחנו והטבע מורכבים מאותם האלמנטים: חי, צומח ודומם. רק שאנחנו, המין האנושי, ניחנו גם ביכולת לדבר שהיא גם היכולת ליצור באופן יזום.

ההתבוננות במציאות באמצעות מבט על הטבע מחברת אותנו לרוח, לנשמה ולאני הפנימי שלנו. לכן היא מאפשרת חיבור לאין־סוף המאפשר לתודעה שלנו לקבל ידיעה חדשה, ובזכותה חוויית המציאות משתנה ומאפשרת לנו להניע שינוי. המבט הכן הזה מאפשר גם חיבור קרוב יותר לאהבה עצמית.

בסופו של מסע שארך כשנה, אני מבינה שתערוכה שנקודת מוצאה היא אלוהות וכוחות אנרגטיים גדולים מאיתנו, מחזירה את המבט פנימה אל תוך תוכנו ומציפה את שפת האהבה לעצמנו. זוהי אמונה שהיא בוודאי בעלת כוחות להפוך את המציאות הכלל־אנושית לטובה יותר.

כמו בטבע לכל דבר יש זמן ותהליך שעליו לעבור, ולכל התרחשות יש תסריט תהליכי נתון.

הבוקר לא יאיר לפני תום הלילה, והעלים לא ינשרו לפני שיגיע הסתיו. הפרי לא יבשיל לפני שיסתיים תהליך ההבשלה שלו, העץ לא יצמח לפני שהשריש שורשים באדמה, והקרחונים יימסו כשהשמש תחמם יותר מהרגיל.

העבודות המוצגות בתערוכה הן פועל יוצא של שיחות ביני לשמונה אמנים מתחומי מדיה שונים, ומתייחסות לכוח האלוהי כפי שהוא נחווה אצל כל אחד מהם מנקודת מבט ועניין שונה: אנרגיה מינית ונשיות, מערכת הקשרים האינטימיים שלנו עם מי שיצרו ובראו אותנו, דחף החיים ודחף המוות, הטבע על מערכת הקשרים המתמטית שבו והמתח המשתקף דרכו של כיליון ויצירה, משאבים והרגלים טקסיים, הזמינות הבלתי נתפסת שהמדיה מאפשרת או הרצון הפנימי ומה קורה לרצון הזה שלנו במפגש עם עצמנו דרך בינה מלאכותית שלומדת אותנו?

התערוכה מזמינה לבחון יחד את הכוחות השונים ולהציף אנרגיה מיסטית סביב משהו שגדול מאיתנו, אנרגיה שכל אחד מוזמן לקחת עמו לחייו האישיים.

זהו ״אחר גדול״ המבקש לדון בו בעידן של תודעה אנושית ומערכות סימני שפה חדשים, !O.M.G או מה הוא הכוח שלכם?

שותפים למסע ומציגים:

אלא הייתם @alahaytham_art

אלה מעיין @howdoesitfeeltobeagoddess

אן דייץ׳ @an.follow

טל בר מאיר @shedonimz

יהונתן פישר @jonatan_fisher

נועה אירוניק @ironic.Noa

שמואל גולדשטיין @shmuel_goldstein

שני אביבי @shaniavivi___

يعمل مركز إدموند دي روتشيلد على تشجيع ورعاية الفنانين. ات والمصممين.ات في السنوات الأولى بعد الانتهاء من دراساتهم العليا في مجالات الفن والتصميم في البلاد. تتركز نشاطات المركز على توفير الأدوات وتطوير المهارات المهنية للمبدعين.ات في بداية مسيرتهم.ن.

מרכז אדמונד דה רוטשילד
مركز إدموند دي روتشيلد
The Edmond De Rothschild Center

كانزة ومنظمة المعرض:

مارينا بوزنر @marina_pozner

“من انت يا الله؟“ هذا هو السؤال الذي طرحته على كل فنان في أول لقاء لنا قبل المعرض. هذا السؤال المجرد هو سؤال أعتقد أن كل طفل)بالتأكيد في إسرائيل(يسأله لنفسه ببراءة. كنت مهتمه بسماع ومعرفة ماهية هذه القوة التي لا تتعلق بالدين أو المعتقد الديني ، وبمساعدتها يمكنك تحريك العمليات والتعامل مع كل شيء. دعوت الفنانين لمراقبة الذات الداخلية لكل منهم.

الألوهية التي أتعرف عليها وأمر بها في الأعمال المعروضة في المعرض صالحه للبشرية جمعاء دون اختلافات في الدين أو العرق أو الجنس أو اللون. إنه نسيج من الطاقات والموارد - إنه دين الوجود البشري اليومي.

إنه تعبير عن الدهشة يشبه الشعور بالاكتشاف والإنجاز. إنه عجب يأتي من ما هو غير متوقع أو !O.M.G غير متصور أو غير عادي. هذه هي نفس الأعجوبة التي نعيشها عندما نواجه أحداثًا غير متوقعة ، أو نشعر بإحساس غير عادي بالمتعة أو نشهد كوارث طبيعية.

المجهول, الحياة, الموت والجنس - هذه هي السمات التي “تنظم الخطاب“ (كما وصفها ميشيل فوكو [التي تشكل النظام العاطفي للإنسان في مواجهة وجود “الآخر الكبير“] كما يقول لاكان). هذا هو نفس الآخر الذي يفصل بيننا من ناحية ولكنه يوقظ فينا أيضًا الرغبة في الشمولية والحقيقة المطلقة من ناحية أخرى.

نقطة البداية الشخصية لمثل هذه الطاقة هي الطبيعة. الملاحظة هي العلامة الواضحة المستنيرة بالنسبة لي بفضل الطبيعة. وها نحن والطبيعة نتكون من نفس العناصر: حي, ينمو وساكن. نحن فقط ، الجنس البشري ، نتمتع أيضًا بالقدرة على الكلام والتي هي أيضًا القدرة على الإبداع بشكل استباقي.

إن مراقبة الواقع من خلال رؤية الطبيعة تربطنا بروحنا وارواحنا وأنفسنا الداخلية. لذلك ، فإنه يتيح الاتصال باللانهائي الذي يسمح لوعينا بتلقي معرفة جديدة ، وبفضلها تتغير تجربة الواقع وتسمح لنا ببدء التغيير. تتيح هذه النظرة الصادقة أيضًا ارتباطًا أوثق بحب الذات.

في نهاية رحلة استمرت حوالي عام ، أدركت أن المعرض الذي تكون نقطة انطلاقه الألوهية والقوى النشطة أكبر منا ، يعيد النظر إلى محتوياته ويغمر لغة الحب في أنفسنا. هذا اعتقاد لديه بالتأكيد القدرة على تغيير الواقع الإنساني العالمي للأفضل.

كما هو الحال في الطبيعة ، كل شيء له وقت وعملية يجب أن يمر بها وكل حدث له سيناريو عملية معين.

لن يشرق الصباح قبل نهاية الليل ، ولن تسقط الأوراق قبل حلول الخريف. لن تنضج الثمرة قبل انتهاء عملية النضج ، ولن تنمو الشجرة قبل أن يكون لها جذور في الأرض ، وسوف يذوب الجليد عندما تكون الشمس أكثر دفئًا من المعتاد.

الأعمال المعروضة في المعرض هي نتاج حوارات بيني وبين ثمانية فنانين من مختلف المجالات ، وتشير إلى القوة الإلهية كما يعيشها كل منهم من وجهة نظر واهتمامات مختلفة: الطاقة الجنسية والأنوثة ، نظامنا للعلاقات الحميمة مع أولئك الذين خلقونا وخلقنا ، محرك الحياة ودافع الموت ، الطبيعة على النظام الرياضي للصلات فيها والتوتر المنعكس في طريقة الخلق والإبداع ، الموارد وعادات الطقوس ، التوافر الذي لا يمكن تخيله الذي تسمح به وسائل الإعلام أو الرغبة الداخلية وماذا يحدث لرغبتنا هذه في الاجتماع مع أنفسنا من خلال الذكاء الاصطناعي الذي يدرسنا؟

يدعوك المعرض إلى فحص القوى المختلفة معًا ولافاضة الطاقة الغامضة حول شيء أكبر منا ، طاقة مرحب بالجميع في اخذها معهم لحياتهم الشخصية.

!O.M.G , هذا “آخر كبير“ يسعى للنقاش في عصر الوعي البشري والأنظمة الجديدة للعلامات اللغوية او ما هي الطاقه الخاصه بكم؟

شركاء الدرب والعارضون:

الاء هيثم @alahaytham_art

ايلا معيان @howdoesitfeeltobeagoddess

ان ديتش @an.follow

تال بن مئير @shedonimz

يوناتان فيشر @jonatan_fisher

نوعا ايرونيك @ironic.Noa

شموئيل جولدشطاين @shmuel_goldstein

شاني افيفي @shaniavivi___

נועה אירוניק — מחליקה ימינה

האינטרנט מביא עימו כוח עצום שמצד אחד עבר אלינו המשתמשים ומצד שני אל היוצרים, אל היזמים ואל המתכנתים שמניעים את סיבי העננים הדיגיטליים.

נועה אירוניק מייחסת את האלוהות לאינטרנט שמאפשר לה כמשתמשת את הכוח הזה. היא מביטה על העולם באופן פרגמטי ואפקטיבי. זהו עולם של עבודה וסיפוק צרכים, והאינטרנט מאפשר את הסיפוק הזה באופן קל, מעשי ומהיר.

אלוהות עבורה היא כוח, וכוח עבורה הוא נוחות. אפליקציות היכרויות השונות דוגמת ׳גריינדר׳ או ׳טינדר׳ הן הסמל המובהק עבורה לנוחות בהיבט חברתי־זוגי־מיני כתוצאה מהיכולת שלהן ליצור חיבור מבלי לקום מהספה וללא כל צורך להתאמץ ולהתארגן תוך מספר דקות כדי להיראות במיטבנו. היכולת הזאת היא סמלה המובהק של נוחות בעידן שמנוהל ע״י אפליקציות. הכוח של הניוון האנושי, שהנוחות מאפשרת אותו, הוא גם זה שמקיים אותה.

בעבודת המיצב אנחנו מקבלים הצצה ל׳פיד׳ של אירוניק — יד גדולה מחזיקה באייפון ומחליקה ימינה ושמאלה — פעולה שגרתית שמזמנת האפליקציה. ב׳פיד׳ של האפליקציה משתקפת דמותו של גבר חטוב ושרירי באופן מוגזם — הגזמה שמזוהה עם השפה האמנותית שלה. ידה של אירוניק — על ציפורניה הארוכות, הקיטשיות המוגזמות — נמצאת בדיוק ברגע שבין דפדוף לבחירה. זהו רגע ותרחיש שבו נועה היא האלוהים של עצמה — הכוח לבחור נמצא בידה.

אנחנו מתבוננים ברגע אינטימי שהוא גם שלה, אך גם של גבר שכל פרטיו האישיים חשופים בפנינו. כך אנחנו הופכים למשתתפים במהלך, מקבלים הצצה אל האישי ואל הנסתר ותוהים כיצד זה יסתיים? במה תבחר נועה? האם תמשיך ״לדפדף״ או תעצור ותבחר באחד שיגיע תוך 15 דקות לשבת איתה לדרינק על הספה בסלון?

אלא היתם — עדלה

איזה קשר רוחני שניתן לראות אותו אתם מכירים?

הממד האלוהי של אלא הוא כוח שבא לידי ביטוי בקשר האנרגטי והחזק שאינו תלוי בחומר. קשר זה קיים בין אנשים קרובים — במקרה שלה בינה לבין סָבָתָהּ ואימָהּ — ולא ניתן לתפוש או לקלוט אותו בעין. אלא מייחסת את הממד האלוהי לקשר הנשי הבין־דורי הזה ורואה בו סממן לביטחון, לאהבה ולכוח שמערכת יחסים כזו מבטאת עבורה כנכדה לסָבָתָהּ (עדלה) וכבת לאִימָהּ.

מרכז העבודה של אלא הוא משולש שנוצר באמצעות הקשר הקדוש בין אלא לסָבָתָהּ ולאִימָהּ. זהו חיבור אין־סופי שזרע הבריאה שלו טמון בביולוגי ובנפשי, וימשיך להדהד לעד.

המיצב של אלא שקוף ועשוי מערכת קשרים צורנית ששואבת השראה מאומנות הערבסקה המוסלמית. אחד ממאפייניה הבולטים של אומנות זו הוא יצירת מערכת צורות ישרות, זוויתיות ואין־סופיות הסובבות תמיד סביב מרכז אחד ומסמלות אלוהות שהכול סובב סביבה, והקיום שלה הוא אין־סופי.

בתוך מיכל מים אלא יוצרת צורות גאומטריות שקופות ללא הפסקות או קיטועים ובתנועה אחידה וזורמת. זהו מהלך מדיטטיבי שבמהותו הוא גם אין־סופי.

בתחילה אנחנו מתבוננים במיכל מים שקוף, שמידותיו מבוססות על ערכים מספריים שנוצרו על פי חישוב גימטרי (שיטת מספור לפיה לכל אות יש ערך מספרי): שמותיהן של אלא ושל סָבָתָהּ, וכן המילה ״אימא״ הן כארכיטיפ שמסמל יצירה ובריאה ומקושר לכוחות הגדולים מאיתנו. על פי הנומרולוגיה (שיטה לא מדעית לפיה למספרים שלנו יש משמעות מיסטית), לכל מספר יש אנרגיה מסוימת, כאן זו משתקפת דרך מיכל המים. מבט נוסף מגלה צורות ערבסקה בתוך המים, וללא המים הרי אין קיום. המבט הזה הוא כמו המבט בקשר המשולש של סבתא — אימא — אלא. כמו צורות הערבסקה, הקשר הבין דורי שבו אלא עוסקת, הוא קשר שקוף, נגלה ונסתר, אין־סופי.

הכוח האלוהי טמון במה שאינו נראה לעין ובנסתר. עם זאת ייתכן שאנחנו יכולים לחוש באנרגיה שנוצרת מתוך מפגש עם מערכות קשרים שקופות דוגמת הקשר שאלא משתפת אותנו בקיום שלו.

יהונתן פישר — יופי חונק

המפגש עם האלוהי הוביל את יהונתן למפגש עם היופי מצד אחד כדבר נשגב ועם הריק מצד אחר. מחשבות על מצב שבו דבר נותר ללא כלום מזוהות גם עם אסונות טבע כמו סופות הוריקן או טורנדו שמוחקות כל זכר ומותירות אחריהן הרס וריק. כשהוא מתייחס לתעשיית האופנה, יהונתן יוצר חיבור בין אופנה כסמל של יופי לתעתוע שזו מייצרת — ״תעתוע שמכרו לנו בהגדלה של שקל תשעים ותוספת סוכר״ (במילותיו שלו), למצבם של הטבע ושל כדור הארץ שאסונות טבע תוקפים אותו באופן הולך וגובר משנה לשנה.

התוצאה — מיצב אופנה טקסטילי שמהדהד בצורתו אסון טבע ופורץ את גבולותיו של חלל הגלריה. האובייקט של יהונתן יוצר הפרעה בחלל, הוא פתייני ומאיים כאחד — זאת האסתטיקה של האסון. כיום אסונות טבע רבים מתרחשים בעקבות יצר הצרכנות של החברה האנושית. זו חברה יצרנית שמשווקת ומקדשת כמות, זמינות ומחיר על פני איכות וערכים.

עם זאת לשפע ולזמינות הללו שמגולמים בפריטי אופנה יפים ונחשקים, יש מחיר שבתוכו מסתתר התעתוע של היופי. האסון הוא תשובתו של הטבע שאינו בנוי לזה, הוא פיצוץ שנוצר כשדבר מגיע לקצה יכולתו. ההגזמה הזאת משולה להשתלת איבר חולה בגוף בריא.

״יופי חונק״ הוא דרכו של יהונתן להראות את הקשר הישיר בין הטבע לתעשיית האופנה שאנחנו האחראים לכל מהלך שלה: מצג שווא של שפע ותיאבון שאינו מספר את הסיפור במלואו ואת המחיר שהטבע — וכתוצאה מכך אנחנו — משלמים.

תעשיית האופנה העולמית אחראית לפליטת 1.2 מיליארד גזי חממה מדי שנה בשנה (יותר מכל הרכבים

نوعا ايرونيك — اسحب لليمين

يجلب الإنترنت معه قوة هائلة نقلت إلينا المستخدمين من ناحية ومن ناحية أخرى للمبدعين ورجال الأعمال والمبرمجين الذين يقودون ألياف السحب الرقمية.

تنسب نوعا ايرونيك الألوهية إلى الإنترنت مما يتيح لها كمستخدم هذه القوة. إنها تنظر إلى العالم بطريقة عملية وفعالة. هذا عالم من العمل وإشباع الحاجات, والإنترنت تمكن من هذا الرضا بطريقة سهلة وعملية وسريعة.

الألوهية بالنسبة لها هي القوة, والقوة لها هي الراحة. تعد تطبيقات المواعدة المختلفة مثل "جريندر" أو "تندر" بالنسبة لها رمزًا واضحًا للراحة في الجانب الاجتماعي-الزوجي-الجنسي نتيجة لقدرتها على إنشاء اتصال دون الاستيقاظ من الأريكة ودون أي حاجة إلى بذل جهد وتنظيم في بضع دقائق لنبدو في أفضل حالاتنا. هذه القدرة هي الرمز الجوهري للراحة في عصر تحكمه التطبيقات. قوة الانحطاط البشري, التي تتيحها الراحه, هي أيضًا ما يحافظ عليها.

في العمل التركيبي , نحصل على لمحة عن "موجز" ايرونيك - يد كبيرة تمسك بجهاز ايفون وتتحرك يمينًا ويسارًا - إجراء روتيني يدعو اليه التطبيق. في موجز التطبيق , تنعكس صورة رجل رشيق وعضلي بشكل مبالغ فيه - مبالغة تُعرف بلغتها الفنية. يد إيونيك - على أظافرها الطويلة شديدة الهشاشة - هي في اللحظة المحددة بين التصفح والاختيار. هذه لحظة وسيناريو حيث نوعا هي إلهها - القدرة على الاختيار بين يديها.

نحن نشاهد لحظة حميمة لها أيضًا , ولكن أيضًا لرجل تكشف لنا جميع تفاصيله الشخصية. هكذا نصبح مشاركين في العملية , ونلقي نظرة على الأمور الشخصية والخفية ونتساءل كيف ستنتهي؟ ماذا ستختار نوعا؟ هل ستستمر في "التصفح" أم تتوقف وتختار من سيصل خلال 15 دقيقة ليجلس معها لتناول مشروب على الأريكة في غرفة المعيشة؟

الاء هيثم — عدله

ما هي العلاقة الروحية او الروحانيه المرئية التي تعرفونها؟

البعد الإلهي ل-الاء هو قوة تتجلى في الارتباط النشط والقوي الذي لا يعتمد على المادة. هذا الارتباط موجود بين اشخاص مقربين - في حالتها بينها وبين جدتها وأمها - ولا يمكن استيعابه بالعين. تنسب الاء البعد الإلهي إلى هذه العلاقة الأنثوية بين الأجيال , وتعتبره علامة على الأمان والحب والقوة التي تعبرعنها هذه العلاقة بالنسبة لها باعتبارها حفيدة جدتها (عدلة) وابنة لامها.

محور عمل الاء هو مثلث تم إنشاؤه من خلال الرابطة المقدسة بينها وجدتها وامها. إنها علاقة لا نهائية تكمن بذرة الخلق في الجوهر البيولوجي والروحي, وسيستمر صداها إلى الأبد.

العمل المركب الذي تعرضه الاء شفاف ومصنوع من نظام عقد تكويني مستوحى من فن الأرابيسك الإسلامي. تتمثل إحدى الخصائص البارزة لهذا الفن في إنشاء مجموعة من الأشكال المستقيمة والزوايا واللانهائية التي تدور دائمًا حول مركز واحد وترمز إلى الإله الذي يدور حوله كل شيء, ووجوده لانهائي.

في خزان مياه تقوم الاء بخلق أشكالًا هندسية شفافة دون توقف أو انقطاع وبحركة موحدة ومتدفقة. هذه عملية تأملية لا حصر لها في جوهرها.

في البداية ننظر إلى خزان ماء شفاف , تستند أبعاده إلى القيم الرقمية التي تم إنشاؤها وفقًا لحساب هندسي (طريقة ترقيم تكون فيها لكل حرف وفقًا لها قيمة عددية): أسماء الاء وجدتها و كذلك كلمة "أم" كنموذج أصلي والتي ترمز إلى الابداع والخلق , وترتبط بقوى أعظم منا. وفقًا لعلم الأعداد (طريقة غير علمية يكون لأرقامنا وفقًا لها معنى باطني روحي) , فإن لكل رقم طاقة معينة حيث تنعكس من خلال خزان المياه. نظرة أخرى تكشف عن أشكال الأرابيسك في الماء , وبدون الماء لا وجود. هذه النظرة تشبه النظرة إلى الرابطة الثلاثية للجدة - الأم - الاء. مثل أشكال الأرابيسك , فإن الاتصال بين الأجيال الذي تتعامل معه الاء هو اتصال شفاف , مفتوح ومخفي , لانهائي.

القوة الإلهية تكمن في ما هو غير مرئي وخفي. ومع ذلك , من الممكن أن نشعر بالطاقة الناتجة عن مواجهة أنظمة علاقات شفافة مثل التي تشاركنا إياها الاء في وجودها.

يوناتان فيشر — جمال خانق

قاد اللقاء مع الإلهي يوناتان إلى لقاء مع الجمال من جهة كشيئ سامي ومع الفراغ من جهة أخرى. تحديد الأفكار حول حالة لم يبق فيها شيء مع الكوارث الطبيعية مثل الأعاصير أو الفيضانات التي تمحو كل الآثار , تاركة وراءها الدمار والفراغ. عندما أشار إلى صناعة الأزياء , أنشأ يوناتان صلة بين الموضة كرمز للجمال وإلى الوهم الذي تنتجه - "وهم باعونا اياه بزياده شيكل وتسعين وسكر مضاف" (على حد تعبيره), وحالة الطبيعة والأرض , التي تتعرض لهجمات متزايدة من الكوارث الطبيعية عامًا بعد عام.

النتيجة - تركيب أزياء ونسيج يعكس في شكله كارثة طبيعية حطمت حدود مساحة المعرض. يخلق عمل يوناتان اضطرابًا في الفضاء , فهو مغر ومهدد غي ذات الوقت - هذه هي جماليات الكارثة. اليوم , تحدث العديد من الكوارث الطبيعية نتيجة للنزعة الاستهلاكية المتزايدة للمجتمع البشري. هذه شركة كشركة تصنيع تقوم بتسويق وتقديس الكمية والوفره والسعر على الجودة والقيم.

ومع ذلك , فإن هذه الوفرة والتوافر المتجسدان في عناصر الموضة الجميلة والمرغوبة , لهما ثمن يكمن فيه وهم الجمال. الكارثة هي إجابة الطبيعة التي لم تُبنى لهذا , إنها انفجار يحدث عندما يصل شيء ما إلى نهاية قدرته. تُشبه هذه المبالغة بزرع عضو مريض في جسم سليم.

"الجمال الخانق" هي طريقة يوناتان لإظهار العلاقة المباشرة بين الطبيعة وصناعة الأزياء , حيث أننا مسؤولون عن كل خطوة: تحريف للوفرة والشهية لا يروي القصة كاملة, والثمن الذي تفرضه الطبيعة - وبالتالي نحن - ندفع.

صناعة الأزياء العالمية مسؤولة عن انبعاثات 1.2 مليار من الغازات الدفيئة كل عام (أكثر من جميع المركبات والطائرات) , وهي ثاني أكبر صناعة وأكثرها تلويثًا في العالم. وباعتبارها صناعة للإنتاج الضخم , فهي تدرك الأضرار التي تحدثها بنفسها , ولكنها بسبب الجشع "تكنسها تحت السجادة". في حين أننا نحن المستهلكين لا ندرك ذلك من

ומכל המטוסים), והיא התעשייה השנייה בגודלה המזהמת ביותר בעולם. כתעשייה של ייצור המוני היא מודעת לנזקים שהיא בעצמה יוצרת, אולם בגין החמדנות היא ״מטאטאת אותם מתחת לשטיח״. ואילו אנחנו הצרכנים איננו מודעים דיינו מצד אחד ובכל זאת מסכימים לעצום עיניים תמורת אופנה מהירה, זמינה וזולה מצד שני.

<u>כמה נתונים:</u>

• מאז שנות ה־60 ועד לשנת 2018 חלה עלייה של 800% בכמות אשפת הטקסטיל שנקברת, כאשר רק אחוז אחד מפסולת הטקסטיל ממוחזר.
• חצי מיליון טונות של מיקרו פלסטיק מיוצרים ע״י תעשיית האופנה ונפלטים לים מדי שנה בשנה.
• כ־70% מהעובדות בתעשיית האופנה הן נשים וכ־20% הם ילדים מתחת לגיל 12. במקרים רבים הן מרוויחות פחות מ־5 דולר עבור יום עבודה של למעלה מ־22 שעות.
• כדי לייצר חולצת טי אחת מכותנה נדרש להשתמש בכ־2700 ליטרים של מים — כמות שאדם שותה בממוצע במשך שנתיים וחצי.

״יופי חונק״ מבקש לעורר מודעות ליופי שיש לו מחיר. העבודה מאירה גם את מושג היופי באור חדש שיהפוך לאלוהי רק כשהוא ישזור בתוכו מערכת ערכים שחושבת על סביבה, על סחר הוגן ועל שרשרת אנושית מקיימת. המיצב חושף את החומרים הסמויים שנמצאים בתוך הבגד או משמשים כאביזרים שוליים שלו, אך עבור הטבע הם ״אסון שקט״ — טול, פוך, גומי, פלסטיק.

המיצב שנוצר תוך כדי התערוכה יחד איתכם, מאיר אותנו כקהילה מודעת יותר וחושבת יותר.

אופנה ויופי הם הכרח קיומי וחשוב, ואנחנו יכולים וצריכים להנות מהם. עם זאת זה יקרה רק בזכות מודעות לבחירות שלנו כמו מעבר לצריכה מינימליסטית של פריטים שאנחנו יודעים מאין באו ולאן הכסף שלנו הולך, או צריכה של פריטי יד שניה. זו האחריות שלנו להחזיר לטבע, להשפיע ולשנות.

<u>הזמנה לאינטראקציה: הקול שלכם חשוב!</u>

<u>1.</u> לפניכם ערימה של חרוזי פלסטיק המשמשים מעצורים של שרוכי בגדים.
<u>2.</u> קחו חרוז אחד והשחילו על אחד השרוכים.
* כל חרוז הוא תזכורת לכוח שיש בכל אחד מאיתנו להשפיע, ותזכורת ליופי שיש לו מחיר.

אלה מעיין — Rio Abajo Rio

אלה מעיין היא גם ״האלה״ של יצירתה. ׳Rio Abajo Rio׳ היא הייצוג האוניברסלי של האישה הפראית שחושפת בפנינו את הנשי־הנפשי הלא־מודע שקיים בכל אישה ואישה, ובכל מי שמזהה עצמה כאישה וכנשית.

שמה של העבודה לקוח מתוך ספרה של קלריסה פינקולה אסטס ״רצות עם זאבים״ (הנהר שמתחת לנהר בספרדית). זה הוא ביטוי המיוחס לאחד מהשמות הרבים של האישה הפראית — אישה שבלעדיה אין לנשים אוזניים לשמוע את שפת נפשן או לקלוט את עולם המקצבים הפנימי שלהן. באמצעות סיפורי מיתוס יצרה ד״ר אסטס לקסיקון חדש כדי לתאר את הנפש הנשית — ״האישה הפראית״.

עבור אלה, הגילוי של האישה הפראית הגיע בזמן שבו הרגישה לראשונה ניתוק מהמיניות שלה עצמה. היא גדלה עם תחושת בטחון מיני עד שהבינה שאותו ביטחון שהרגישה היה מושתת על תפיסות פטריארכליות וסקסיסטיות. מתוך הניתוק הזה היא התחברה לארכיטיפ האישה הפראית וגילתה עולם מרתק, מורכב ומעצים. באמצעות חמישה היבטים אלה מבקשת לעורר שיח ומחשבה על מה הוא הכוח הנשי הזה וכיצד הגבר משתלב בו.

העבודה מורכבת משני חלקים: מיצב פיסולי אינטראקטיבי ווידאו ארט שמזמינים הצצה לנבכיה של הנפש הנשית – נפש יצרית שכוחות של יצירה, של ריפוי, של לחימה ושל הגשמה טמונים בה.

לפנינו קיר עם מכשירי טלפון קווי שתלויים ומוצבים באופן שמאזכר טלפונים ציבוריים (הטלפון התלוי מזוהה גם עם מרכזניות שתפקידן היה לחבר בין שיחות ולפעול כמערכת של בקרת שיחות). אתם מוזמנים להרים את השפופרת.

תחושה מפתה ובלתי אמצעית נוצרת כתוצאה מהרמת שפופרת הטלפון. מצדו השני של הקו אנחנו עדים לשיחה המנוהלת ע״י קול נשי ובשטף דיבור: זאת שיחת חולין או שיחת שיתוף שאנחנו מוזמנים להצטרף אליה. אלו הן שיחות שונות שחושפות סודות על אודות נבכי המיניות הנשית באופן מבוקר, בטוח וחופשי. אלה הם סיפורים של ״האישה הפראית״ שנמצאת בכל אחת מאיתנו, על שלל רבדיה ורצונותיה.

מבט רחב בחלל הגלריה מאיר את חלקה השני של העבודה – וידאו ארט שבו אלה האומנית כ״אלה״ מתבוננת עלינו ואלינו, יוצרת איתנו קשר עין עדין בסגנון ״מונה ליזה״, ובאותו הזמן מעמתת אותנו עם המעשה המציצני שלנו (האזנה לשיחות פרטיות).

האלה מנכיחה מנגנון פיקוח נשי שמבקש מאיתנו לא לפספס, להקשיב היטב, ללמוד ולהפנים את כוחה של המיניות הנשית המקודשת, בלי אנטגוניזם ועם הכלה ואהבה עצמית.

העבודה קוראת לאהבה לעצמנו ולאלות שאנחנו — אלות בעלות כוח עצום המאפשר יכולת נתינה שהיא גדולה מהרגיל.

טל בר מאיר — אהבה

המיצב הפיסולי של טל עוסק באלוהי מתוך מחשבה על אהבה עוצמתית וחסרת גבולות ועל האהבה כשיגעון. לכן הממד התיאטרלי נוכח בה. זו הסמנטיקה שמערבת את הנפש, זו הפסיכוזה שעולה מאהבה מהסוג הזה ולכן מכילה גם ממד נבואי. אהבה זו יש בכוחה להזיז הרים, להניע תהליכים ומצבים ובעצם להשפיע על הכול.

טל בודה סיטואציות מטפוריות של עולמות קדומים

ناحية ومع ذلك نوافق على إغلاق أعيننا للازياء السريعة والمتاحة والرخيصة من ناحية أخرى.

<u>بعض البيانات:</u>

• منذ الستينات ينيات حتى عام 2018 , كانت هناك زيادة بنسبة ٪800 في كمية نفايات النسيج المدفونة , حيث تتم إعادة تدوير ٪1 فقط من نفايات النسيج.
• يتم إنتاج نصف مليون طن من الجسيمات البلاستيكية الدقيقة في صناعة الأزياء ويتم إطلاقها في البحر كل عام.
• حوالي ٪70 من العاملين في صناعة الأزياء هم من النساء وحوالي ٪20 هم من الأطفال دون سن 12.
في حالات عديده يكسب الكثير منهم أقل من 5 دولارات عن يوم عمل يزيد عن 22 ساعة.
• لإنتاج قميص قطني واحد , من الضروري استخدام حوالي 2700 لتر من الماء – وهي نفس الكمية التي يشربها الشخص العادي لمدة عامين ونصف.

يهدف "الجمال الخانق " إلى نشر الوعي بالجمال الذي له ثمن. يضيء العمل أيضًا مفهوم الجمال في ضوء جديد سيصبح إلهيًا فقط عندما يتم نسج نظام قيم يراعي البيئة, والتجارة العادلة وسلسلة بشرية مستدامة. يكشف العمل عن المواد المخفية الموجودة داخل الثوب أو المستخدمة كملحقات هامشية , لكنها بالنسبة للطبيعة "كارثة صامتة" – التول والزغب والمطاط والبلاستيك.

إن التركيب الذي تم إنشاؤه أثناء المعرض معكم , ينيرنا كمجتمع أكثر وعيًا وتفكيرًا.

الموضة والجمال ضرورة وجودية ومهمة , ويمكننا ويجب علينا الاستمتاع بها. ومع ذلك , لن يحدث هذا إلا بسبب الوعي بخياراتنا , مثل الانتقال إلى الحد الأدنى من استهلاك العناصر التي نعرف من أين أتت وأين تذهب اموالنا, أو استهلاك العناصر المستعملة. تقع على عاتقنا مسؤولية رد الجميل إلى الطبيعة والتأثير والتغيير.

<u>دعوة للتفاعل: صوتك مهم!</u>

<u>1.</u> هنا كومة من الخرز البلاستيكي تستخدم كمصدات لأربطة الملابس.
<u>2.</u> خذو خرزه واحدة وادخلوها في أحد الأربطة.
* كل خرزه هي تذكير بالقوة التي يجب أن يؤثر بها كل منا, وتذكير بالجمال الذي له ثمن.

ايلا معيان — ريو أباجو ريو

ايلا معيان هي أيضا " الالهه" في عملها . 'Rio Abajo Rio' هي التمثيل العالمي للمرأة البرية التي تكشف لنا الأنوثة اللاواعية الموجودة في كل امرأة وامرأة , وفي كل من تعرّف عن نفسها على أنها امرأة وأنثوية.

اسم العمل مأخوذ من كتاب كلاريسا بينكولا إستس " الجري مع الذئاب " (النهر تحت النهر بالإسبانية). يُنسب هذا التعبير إلى أحد الأسماء العديدة للمرأة البرية – امرأة لا تملك النساء بدونها أذنين لسماع لغة أرواحهن أو إدراك عالمهن الداخلي من الإيقاعات. من خلال القصص الأسطورية , ابتكرت الدكتوره إستس معجمًا جديدًا لوصف روح الأنثى – "المرأة البرية".

بالنسبة لايلا , جاء اكتشاف المرأة البرية في وقت شعرت فيه لأول مرة بالانفصال عن حياتها الجنسية. فقد نشأت مع شعور بالأمان الجنسي حتى أدركت أن نفس الأمان الذي شعرت به كان قائمًا على مفاهيم أبوية وجنسية. من هذا الانفصال , ارتبطت ايلا بالنموذج الأصلي للمرأة البرية واكتشفت عالمًا رائعًا ومعقدًا وقويًا. من خلال هذه الجوانب الخمسة , تسعى ايلا إلى تحفيز النقاش والتفكير حول ماهية هذه القوة الأنثوية وكيف يندمج الرجل فيها.

يتكون العمل من جزأين: عمل مركب تفاعلي وفن فيديو يدعوان إلى إلقاء نظرة على تعقيدات روح الأنثى – روح إبداعية تكمن فيها قوى الإبداع والشفاء والقتال والإنجاز.

يوجد أمامنا جدار به هواتف ارضيه معلقة حيث تم وضعها بطريقة تذكرنا بالهواتف العامة (يتم تحديد الهاتف المعلق بألواح التبديل التي كان دورها توصيل المكالمات والعمل كنظام للتحكم في المكالمات). انتم مدعوون لالتقاط سماعة الهاتف.

يتم إنشاء شعور مغر وفوري نتيجة التقاط الهاتف. على الجانب الآخر من الخط نشهد محادثة يقودها صوت أنثوي متحدث بطلاقة: هذه محادثة صغيرة أو محادثة مشتركة تمت دعوتنا للانضمام إليها. هذه محادثات مختلفة تكشف أسرارًا حول تعقيدات النشاط الجنسي الأنثوي بطريقة آمنة وخاضعة للرقابة. هذه قصص "المرأة البرية" الموجودة في كل واحد منا, عن طبقاتها ورغباتها العديدة.

مشهد واسع في مساحة المعرض يضيء الجزء الثاني من العمل – فن فيديو تراقبنا فيه الفنانة إيلا ك "الهه", وتخلق تواصلًا دقيقًا بالعين معنا بأسلوب "الموناليزا", وفي نفس الوقت تواجهنا بفعلنا المتلصص (الاستماع إلى المحادثات الخاصة).

تترأس الإلهة آلية إشراف أنثوية تطلب منا ألا نفوت, وأن نصغي بعناية , ونتعلم ونستوعب قوة النشاط الجنسي الأنثوي المقدس , دون عداء وباندماج وحب الذات.

يدعو العمل إلى الحب لأنفسنا وللآلهة التي نحن عليها – آلهة تتمتع بقوة هائلة تتيح القدرة على العطاء بشكل أكبر من المعتاد.

تال بار مئير — حب

العمل النحتي المركب الخاص بتال يتعامل مع الإلهي من فكرة ان الحب قوي وغير محدود والحب كجنون. لذلك فإن البعد المسرحي موجود فيه. هذه هي الدلالات التي تشمل الروح , هذا هو الذهان الذي ينشأ من هذا النوع من الحب وبالتالي يحتوي أيضًا على بُعد نبوي. هذا الحب لديه القدرة على تحريك الجبال , لبدء العمليات والمواقف الحركية والتأثير في الواقع على كل شيء.

تال بوذا هي حالات مجازية للعوالم القديمة وربما المستقبلية.

شخصيه انثويه في حالة استرخاء لديها بطن حامل بشكل غير متناسب. إنه بطن العالم الذي يعرف كيف يحتوى. إنه مفتوح وتم وضعه على مستوى أعيننا. هذه هي الطريقة التي ننظر بها إلى العالم الذي يحدث في رحمها,

ואולי עתידיים. דמות נשית נינוחה נושאת בטן הריונית חסרת פרופורצייה. זאת בטן העולם שיודעת להכיל. היא פעורה ומוצבת בגובה העיניים שלנו. כך אנחנו מתבוננים אל תוך העולם המתרחש בבטנה, ואולי זו האלה גאיה שהעולם נוצר מתוכה. זה הוא מיקרו־קוסמוס של בריאה, של דמויות קטנטנות ושל מגוון חי שמעורר תחושה של תנועה (גם אם זו אינה קיימת במציאות). אלו הם החיים והלב הפועם של יצר האהבה, וזו דרכה של טל לעבור מסיפורה האישי כדי לדבר על אהבה אוניברסלית.

סצנה נוספת מפגישה אותנו עם דמות שנשיותה מובלטת ע״י דמותו של תינוק המשתלשל מחבל הטבור שלה, ועל ידי כך מושך את תנועת המבט שלנו כלפי מטה. כך נחשף בפנינו הקרוקודיל — חיית טרף ימית שבן האדם הוא מאויביה הידועים. הקרוקודיל מוצב עם לוע פתוח ובסמיכות ישירה לתינוק המשתלשל. המפגש הזה שמתרחש בדמיוננו הוא המתח המרכזי של העבודה: זהו המתח בין רצונם של ההורים לגונן ולשמור עלינו — כמו גם רצוננו להיאחז בביטחון הטמון בקשר הזה — ובין רצוננו להשתחרר מהקן ולהתעמת עם העולם החיצוני, או בין רצונה של האם לשחרר. זהו שחרור מתוך אהבה שמבקש להותיר אותנו להתמודד עם האתגרים השונים של החיים.

זהו מיצב של בובות טקסטיליות וסצנות תיאטרליות: האחת מאפשרת הבשלה של היצירה, בעוד שהשנייה פולטת את פרי האהבה לעולם וחושפת אותו לסכנות שבדרך. פניה של הדמות הנשית האימהית מודגשת בצורה ובחומר ומבקשת לגעת בממשי מתוך הבדייה המטפורית. זאת הפשטה צורנית בין פני אִימָהּ של טל למסכות שבטיות המסמלות הגנה ושמירה. קשר האהבה החזק הקרוב בין טל לאִימַהּ נוכח בעבודה. כך אנחנו מרגישים גם את מה שאיננו מבקשים להרגיש, ומתעורר בנו עינוי. אהבה זו משולה לשיגעון ועולה לדרגת נשגבות — חוסר יכולת להתנתק אל מול הרצון להתנתק לצורך עצמאות וגילוי אישי.

כפי שטוענת הפסיכואנליטיקאית וחוקרת הספרות ז׳וליה קריסטבה (Kristeva), ״העולם הוא אסון, ועלינו להתעמת עם המציאות הזו לפני שנוכל להתחיל לרפא אותה.״ כדי לחיות, עלינו לשכנע את עצמנו כי המציאות הזאת היא אחרת. ״אבג׳קט״ הוא מושג מרכזי בהגותה ומניח מצב שבו מול ה׳אני׳ של הסובייקט תמיד נוכח ׳אני׳ נוסף - הוא נזיל, לא ניתן לתפוש אותו והוא מסמל את הריק שתמיד נתפס כמעורר אימה וחרדה מהבלתי ידוע.

סוף והתחלה מוחלטים שניתן לדלג מעליהם רק באמצעות תהליך של ההיפרדות מהאם שבקיצו נמצא האין־סוף המאיים. זהו האבג׳קט שהיא מכנה ״דבר מלוכלך״ או ״גוויה״. הדמויות של טל ״מלוכלכות״ גם הן ומבקשות להתבונן בחיים ובמוות מתוך אהבה עזה ולבחור.

שני אביבי —

כְּאַיָּלָה תַּעֲרֹג עַל אֲפִיקֵי מָיִם

העבודה של שני עוסקת בצמח ׳שושנת יריחו׳. היא מציבה את השושנה כמקדש ומזמינה מהלך טקסי ואת הכוחות שמהלך כזה מביא עימו.

׳שושנת יריחו׳ היא צמח מדברי שקיים אלפי שנים ונשמר בזכות האופי התבוני שלה שמאפשר מעין נצחיות. לצמח יש מנגנון טבעי וקוסמי שיוצר חיים ופועל כאשר הוא מצוי בתוך מים. רק כאשר תרגיש בטוחה, תיפתח השושנה מכדור קטן על כל זרועותיה ותפזר את זרעיה. כמו כן, השושנה מזוהה עם פריון ועם נשיות. כאשר נתקלה שני ב׳שושנת יריחו׳ לראשונה, התעוררה בה פליאה שהיא כמו האנרגיה המיוחסת לשושנה.

התנועתיות של השושנה הדוממת מפיקה חיים מן המוות, ויוצרת יש מאין. בדומה לכל כוח נשגב שגדול מאיתנו, קיומם וגילוים של התכונה הזו ושל המנגנון שבה מעוררים פליאה. כך נוצר מטען מקודש שהאדם מפתח סביב משהו, במקרה הזה סביב שושנת יריחו כצמח קדוש ומרפא המזוהה עם המדבר.

הוידאו מזמין מבט על וחושף באופן בלתי אמצעי שושנת יריחו גדולה ואמיתית. אנחנו מתבוננים על רוח החיים של השושנה כשהיא בתוך המים, ועל תנועותיהן העדינות של מולקולות זעירות שעין בלתי מזוינת אינה יכולה לקלוט אותן, ומתהוות באופן אין־סופי. אפשר להתקרב או להתרחק מהשושנה — תנועה שהווידאו מרמז אליה.

והינה המבט שלנו מקבל תוקף כפול שמאפשר לנו לבחון את עצמנו, ואת השונה או את הדומה בין המבט הבלתי אמצעי לזה המתווך דרך מכשיר דיגיטלי.

לצד עבודת הוידאו סאג׳ הפוך מלא במים עד הקצה מוצב על הרצפה. נטלה מזמין אותנו לתקשורת סמלית עם השושנה ולטקס תפילה אישי. פנס מייצר משחק של תאורה, כך שנוצר קשר בין הפנים לחוץ, בין החומר ובין אין חומר.

שם העבודה מתייחס לפסוק מספר תהילים שבו דוד המלך מתאר את הצימאון הרב של האיל שרץ אל אפיק המים בערגה. זהו הצימאון שבמדבר הנפש והמציאות, החיפוש האין־סופי שלנו אחר קרבה לרוח, אחר עצמנו ואחר היצירה או האהבה. השושנה היא כמו האיל הערג למים. שני היא השושנה שצמאה לביטחון ובד בבד מתמסרת אל העולם. היא משתפת אותנו במהלך מדיטטיבי של יצירת חיים, של פלא שמקורו בטבע, של כוח שאינו ניתן להסבר.

שמואל גולדשטיין —

$$F1=1:F2=1$$

$$Fn+1= Fn+Fn-1$$

האלוהות של שמואל היא המתח המדהים והקו שטעון ביופי שבין חיים למוות — יופי שלא ניתן להסבירו. באמצעות הטבע שמואל מתבונן בשני הקצוות הללו.

העבודה מזמינה אותנו להתבונן בטבע ולהיות עדים לתופעות שמעוררות תדהמה, ואפשר להסבירן באמצעות ׳המתמטיקה האלוהית׳ המגולמת בנוסחאות מתמטיות דוגמת ׳סדרת פיבונצ׳י׳ שבה כל מספר הוא הסכום של שני

وربما تكون الإلهة غايا هي التي خلق العالم منها. إنه عالم مصغر من الخلق , وشخصيات صغيرة وتنوع حي يثير إحساسًا بالحركة (حتى لو لم يكن موجودًا في الواقع). هذه هي الحياة وقلب الحب النابض , وهذه طريقة تال للانتقال من قصتها الشخصية إلى الحديث عن الحب الشامل.

يعرّفنا مشهد آخر على شخصية تتجلى أنوثتها في صورة طفل يتدلى من حبلها السري , وبالتالي نلفت نظرنا إلى أسفل. هكذا انكشف لنا التمساح - حيوان بحري مفترس يعد الإنسان أحد أعدائه المعروفين. تم وضع التمساح مع وفمه مفتوح وعلى مقربة من الطفل المتدلي. هذا الاجتماع الذي يحدث في مخيلتنا هو التوتر الرئيسي في العمل: إنه التوتر بين رغبة الوالدين في حمايتنا وإبقائنا - وكذلك رغبتنا في التمسك بالأمن المتأصل في هذه العلاقة - وبين رغبتنا في التحرر من العش ومواجهة العالم الخارجي , أو بين رغبة الأم في التحرير او الاطلاق. إنه إطلاق نابع من حب يسعى إلى تركنا في مواجهة تحديات الحياة المختلفة.

إنه عمل مركب للدمى المنسوجه والمشاهد المسرحية: أحدهما يتيح للابداع أن ينضج , والآخر يبث ثمار الحب إلى العالم ويعرضه للمخاطر الموجوده على طول الطريق. وجه الأنثى الأم مشدد عليه من حيث الشكل والماده ويسعى إلى لمس الواقع من الخيال المجازي. هذا تجريد رسمي بين وجه ام تال والأقنعة القبلية التي ترمز إلى الحماية والحماية. علاقة الحب القوية الوثيقة بين تال ووالدتها موجودة في العمل. هكذا نشعر أيضًا بما لا نريد أن نشعر به , وينشأ العذاب فينا. هذا الحب يشبه الجنون ويصعد إلى مستوى السمو - عدم القدرة على الانفصال في وجه الرغبة في الانفصال من أجل الاستقلال والاكتشاف الشخصي.

كما تدعي المحللة النفسية والباحثة الأدبية جوليا كريستيفا , العالم كما هو كارثة. وعلينا أن نواجه هذا الواقع قبل أن نبدأ في معالجته , لكي نعيش , يجب أن نقنع أنفسنا أن هذا الواقع مختلف. ".. "الهدف" هو مفهوم مركزي في الفكر ويفترض حالة يكون فيها دائمًا أمام ال "أنا" للموضوع دائما موجود "أنا" اخر, إنه سائل , ولا يمكن إدراكه ويرمز إلى الفراغ الذي يُنظر إليه دائمًا على أنه يسبب الرعب والقلق من المجهول.

النهاية المطلقة والبداية التي لا يمكن تخطيهما إلا من خلال عملية الانفصال عن الأم والتي يكون في نهايتها التهديد اللانهائي. هذا هو الشيء الذي تسميه "الشيء القذر" أو "الجثة". شخصيات تال أيضًا "قذرة" وتسعى إلى مراقبة الحياة والموت بحب شديد واختيار.

شاني افيفي — كالغزال ترقصين على أنهار الماء

يتعامل عمل شاني مع نبات في أريحا "وردة اريحا". إنها تضع الوردة كمعبد وتدعو إلى حركة طقسية والقوى التي تجلبها مثل هذه الخطوة معها.

وردة أريحا نبات صحراوي موجود منذ آلاف السنين ويتم الحفاظ عليه بفضل طبيعته الذكية التي تسمح بنوع من الخلود. يمتلك النبات آلية طبيعية وكونية تخلق الحياة وتعمل عندما يكون في الماء. فقط عندما تشعر بالأمان , تفتح الوردة من كرة صغيرة على كل ذراعيها وتنشر بذورها. أيضا , الوردة مرتبطة بالخصوبة والأنوثة. عندما واجهت شاني وردة أريحا لأول مرة , اندهشت لأنها كانت مثل الطاقة المنسوبة إلى الوردة.

الحركة الساكنة للورده تنتج الحياة من الموت , وتخلق شيئًا من العدم. كما هو الحال مع أي قوة سامية أكبر منا , إن وجود هذه الميزة واكتشافاتها والآلية الموجودة فيها تثير الدهشة. هذه هي الطريقة التي يتم بها إنشاء شحنة مقدسة يطورها الإنسان حول شيء ما , في هذه الحالة حول وردة أريحا كنبات مقدس وشفاء مرتبط بالصحراء. يدعو الفيديو إلى إلقاء نظرة على وردة أريحا كبيرة وحقيقية ويكشف عنها مباشرة. نلاحظ روح حياة الوردة عندما تكون في الماء , والحركات الدقيقة للجزيئات الصغيرة التي لا يمكن إدراكها بالعين المجردة , وتتشكل إلى ما لا نهاية. يمكنك الاقتراب أو الابتعاد عن الوردة - وهي حركة يلمح إليها الفيديو.

وها تحظى نظرتنا بصلاحية مزدوجة تسمح لنا بفحص أنفسنا , والاختلاف أو التشابه بين النظرة غير المتوسّطة والنظرة التي يتم التوسط فيها من خلال جهاز رقمي.

بجانب عمل الفيديو , يوجد صاج مقلوب مملوء بالماء حتى أطرافه على الأرض. يدعونا الابريق إلى تواصل رمزي مع الوردة وطقوس صلاة شخصية.

ينتج الفانوس لعبة إضاءة , بحيث يتم إنشاء اتصال بين الداخل والخارج , بين الروح والقدس , بين المادي وغير المادي.

يشير اسم العمل إلى آية من كتاب المزامير يصف فيها الملك داود العطش الشديد للكبش الذي كان يركض إلى المجرى بشوق. هذا هو عطش النفس في صحراء النفس والواقع , بحثنا اللامتناهي عن القرب من الروح ومن أنفسنا وعن الخلق أو الحب. الوردة مثل كبش الماء. شاني هي الوردة المتعطشة للأمان وفي نفس الوقت تستسلم للعالم. إنها تشاركنا في عملية تأملية لخلق الحياة , والعجب الذي ينشأ في الطبيعة , والقوة التي لا يمكن تفسيرها.

تعليمات على ملصق منفصل يدعونا الابريق إلى تواصل رمزي مع الوردة وطقوس الصلاة الشخصية. صبو الماء على الوردة بمساعدة الابريق. امنحوها الوقت, هذه دعوة للمراقبة.

شموئيل جولدشطاين —

$$F1=1:F2=1$$

$$Fn+1= Fn+Fn-1$$

ألوهية شموئيل هي التوتر المذهل والخط المشحون بالجمال بين الحياة والموت - جمال لا يمكن تفسيره. من خلال الطبيعة , يلاحظ شموئيل هذين النقيضين.

يدعونا العمل إلى مراقبة الطبيعة ومشاهدة الظواهر التي تثير الدهشة , ومن الممكن شرحها من خلال "الرياضيات الإلهية" المجسدة في الصيغ الرياضية مثل "سلسلة فيبوناتشي": سلسلة رياضية بسيطة تصف العديد من العمليات في الطبيعة و الظواهر التي تعتمد أشكالها على "النسبة الذهبية": علاقة ثابته دائمه تنتج تناغمًا

המספרים הקודמים לו: סדרה מתמטית פשוטה המתארת תהליכים רבים בטבע ותופעות שצורותיהן מבוססות על "יחס הזהב": יחס קבוע שמייצר הרמוניה ומקצב ושומר על האידאה של תבנית המקור.
כמו סידור גרעיני החמנית או עלי הכותרת של פרחים, תנועתה של ספות הטורנדו שנפתחת מנקודת מרכז והולכת וגדלה ככל שהיא סובבת סביב צירה שלה, או היחס האנטומי בין איברי הגוף השונים – צורתן של הקונכיות והשבלולים כלולה גם היא בסדרה המתמטית הייחודית הזו שמאופיינת ב"פרופורציה האלוהית" (כפי שזו כונתה ע"י לוקה פצ'ולי – מתמטיקאי איטלקי מתקופת הרנסנס).
הבסיס התיאורטי לטענה שהטבע מורכב מתופעות של תבניות צורניות סדורות, החל עוד ביוון העתיקה עם אפלטון שחקר תכונות של תבניות בטבע, וגילה צורה אידיאלית שממנה נגזרים העתקים (עצמים פיזיים לא מושלמים). כפי שהוכיח סופית דרסי וונטוורת' תומפסון בספרו "על צמיחה וצורה" (On Growth and Form, 1917), ניתן לייצג את הטבע ע"י נוסחאות מתמטיות פשוטות. בספרו תומפסון מתאר את הקשר המתמטי שבין תבנית הצמיחה הספירלית של צמחים.
המיצב מורכב מקונכיות שבורות שקיבלו חיים חדשים בידיו של שמואל. נוצרו יש מאין, צורתן מזוהה. עם זאת הגודל, הפרופורציה והצבע שלהם נראים כלקוחים מעולם אחר. אלו נבחרו כדימוי המושלם כדי לייצג את המופלא ואת היופי הטמון במתח שבין חי למת ואת המבט – או את הקבלה – שאלה דורשים.
במבט ראשון, הקונכיות נראות מושלמות ותואמות את התבניות הצורניות המוכרות של הקונכייה. אך כמו בטבע המבט הנוסף יחשוף את היופי המסתתר בחוסר הדיוק בין קונכייה אחת לחברתה. הקונכיות של שמואל מזמינות אותנו להתבונן על יופי חדש, על יופיו של חי ומת כאחד.
המיצב של שמואל הוא כרקוויאם לפלא האלוהי שמתממש בחיים, במוות ובמתח שביניהם.

אן דייץ' — AnnTROPHY

הדיון של עולם המדע, התרבות, הטכנולוגיה והדת בשאלת הרצון החל עוד בימי העת העתיקה עם אריסטו ותורת המוסר ונמשך עד היום. זהו דיון דטרמיניסטי שבבסיסו עומדת הנחה שכל בחירה שלנו נובעת בסופו של דבר מסיבה ומתוצאה כלשהי, ובזכותן גם נוכל להסיק מסקנות לגבי בחירות עתידיות.
הדטרמיניזם התאולוגי מביא לשיח את ההקשר המיסטי שהרצון קשור בו, בעוד שהדטרמיניזם התרבותי מתייחס באופן מעשי ותכליתי לסיבה ולתוצאה. לעומתם המאה ה־21 מנכיחה דטרמיניזם טכנולוגי שנובע מהחידושים שזו יוצרת. שאלת הרצון, הבחירה, החופש והיחסים ביניהם העסיקה את אן דייץ' ונהפכה לשאלה פילוסופית מורכבת.
AnnTROPHY מתבוננת במציאות, משווה בין הטכנולוגי לאותנטי וחוקרת את נקודות ההשקה ביניהם. העבודה שלה מזמינה לתהליך מחשבתי הנוגע לבחירות שאנחנו עושים, ולשאלה "מה הופך דבר לאנושי"?
האנושות שואפת לפצח את מקור הדברים (אטום, די־אן־איי, וכו') ולשכפל אותם באמצעות כלים טכנולוגים. היא מזינה את עצמה לתוך מערכות ממוחשבות ויוצרת העתקים של עצמה בתנאי מעבדה – מדפיסה תאים, מזינה את עצמה לאינטליגנציות מלאכותיות ויוצרת רובוטים בדמותה.
מחקרים במדעי המוח מצאו כי גם למטען הגנטי וגם לסביבה יש השפעה על הרצון ועל חופש הבחירה שלנו. כמו כן, מערכות היחסים הכימיות הסבוכות במוח הן שאחראיות לתופעות של התנהגות, של רגשות ושל תודעה. כיום יש בידנו את היכולת לשבש את המערכות אלה ע"י נטילת חומרים משני תודעה למיניהם. עם זאת אין למדע הסבר מספק דיו לדרך בה מתפרש המכלול הזה של אותות כימיים וחשמליים. כך אנו נותרים בשיח מיסטי הנוגע לשאלת הרצון והבחירות שלנו.
במשך מספר חודשים ניהלה אן מערכת יחסים עם האווטאר שלה ב־ChatGPT. השיחות הללו הולידו קטעי סיפורים שהפכו עבור אן כחומר גלם בתוך מערכת בינה מלאכותית המסוגלת ליצור דימויים מתורגמים מטקסטים שחוברים יחד לווידאו. כמו כן הצלילים והמוזיקה של הווידאו נוצרו גם הם באמצעות מערכת AI.
במסגרת התהליך עצמו של יצירת העבודה גילתה אן עולם דימויים מסקרן שתוצאותיו אינן ידועות מראש, מכיוון שהבחירות שמתקיימות בו הן בחירות של תודעה אנושית דיגיטלית – בינה שאן עצמה היא המורה והמפעילה שלה.
כיצד אפשר לתאר באופן חזותי את המיסטיות הזאת שלנו כסובייקטים או של הסובייקט החדש שיצרנו, ומתקיים באופן פואטי בענן הדיגיטלי?
סובייקטים אלה נושאים איתם את המטען ואת ארגז הכלים שבחרנו להגדיר עבורם, ואנחנו שואפים שאלה יהפכו להיות עצמנו. לכן, האמנם זאת תוצאה של תהליך בין אדם למכונה? האם הרצון והבחירה הוא "שלנו" או עובר דרכנו? ובעוד שאנחנו "בוראים" מכונות בדמותנו, האם אין פה שימוש בטכנולוגיה כדי להתחקות אחר האלוהי? זה כנראה תלוי בהגדרה הסובייקטיבית לכוח כזה כפי שהיא מוצהרת בליבו של כל אחד מאיתנו.
המציאות כפי שאנחנו מכירים אותה היום מתחילה להתפרק. העיסוק במרחבים המדומיינים הללו גובל לעיתים בשיגעון ובשיבוש של תפיסת המציאות. האפשרות להזין את עצמך לתוך מרחבים טכנולוגים והמחשבה לאן כל זה הולך מערערת את המוצקות של החומר ומביאה אותנו לתהות האם איננו חיים כבר בתוך הדמיה ויוצרים בתוכה עוד ועוד הדמיות. העבודה של אן מזמינה לתהליך מחשבתי בנוגע לבחירות שלנו כמו השאלה מה הופך דבר לאנושי.

وإيقاعًا وتحافظ على فكرة النموذج المصدر.
مثل ترتيب بذور عباد الشمس , وبتلات الزهور , وحركة الإعصار التي تنفتح من نقطة مركزية وتنمو بشكل أكبر أثناء دورانها حول محورها , أو العلاقة التشريحية بين مختلف أعضاء الجسم - شكل الاصداف والقواقع مدرجة أيضًا في هذه السلسلة الرياضية الفريدة التي تتميز بـ "النسبة الإلهية" (كما أطلق عليها لوكا باتشولي - عالم الرياضيات الإيطالي من عصر النهضة).
الأساس النظري للادعاء بأن الطبيعة تتكون من ظواهر أنماط رسمية منتظمة , بدأ في اليونان القديمة مع أفلاطون الذي درس خصائص الأنماط في الطبيعة , واكتشف الشكل المثالي الذي تُشتق منه النسخ المتماثلة (الأشياء المادية غير الكاملة). كما أثبت دارسي وينتورث طومسون بشكل قاطع في كتابه "حول النمو والشكل" (On Growth and Form, 1917), يمكن تمثيل الطبيعة بصيغ رياضية بسيطة. يصف طومسون في كتابه العلاقة الرياضية بين نمط النمو الحلزوني للنباتات.
يتكون العمل المركب من اصداف مكسورة أعطتها يد شموئيل حياة جديدة. تم إنشاؤها من لا شيء , شكلها يمكن التعرف عليه. ومع ذلك , يبدو حجمهم ونسبتهم ولونهم وكأنهم عملاء من عالم آخر. تم اختيار هذه الصورة المثالية لتمثيل الجمال الرائع الذي يكمن في التوتر بين الأحياء والأموات والمظهر - أو القبول - الذي يتطلبونه.
للوهلة الأولى , تبدو الأصداف مثالية وتتوافق مع الأنماط الرسمية المألوفة للصدفة. ولكن كما في الطبيعة , فإن النظرة الثانية ستكشف عن الجمال الكامن في عدم الدقة بين قشرة واحدة ورفيقتها. تدعونا أصداف شموئيل لمشاهدة جمال جديد , جمال الأحياء والأموات.
عمل شموئيل المركب هو قدس للعجب الإلهي الذي يتحقق في الحياة والموت والتوتر بينهما.

ان ديتش — AnnTROPHY

بدأت مناقشة عالم العلم والثقافة والتكنولوجيا والدين حول مسألة "الإرادة" وتستمر منذ العصور القديمة مع أرسطو والنظرية الأخلاقية حتى يومنا هذا. هذه مناقشة حتمية تستند إلى افتراض أن كل خيار لدينا ينبع في النهاية من سبب ونتائج , وبفضلهما يمكننا أيضًا استخلاص استنتاجات حول الخيارات المستقبلية.
تجلب الحتمية اللاهوتية إلى خطاب في السياق الروحاني الذي ترتبط فيه الرغبة , بينما ترتبط الحتمية الثقافية بطريقة عملية وهادفة بالسبب والنتيجة. في المقابل , يقدم القرن الحادي والعشرون حتمية تكنولوجية تنبع من الابتكارات التي يخلقها. شغلت مسألة الإرادة والاختيار والحرية والعلاقة بينهما آن ديتش وأصبحت سؤالًا فلسفيًا معقدًا.
AnnTROPHY مراقبة الواقع ومقارنة التقنية بالأصالة والبحث عن نقاط الانطلاق بينهما.
يدعو عملها إلى عملية التفكير فيما يتعلق بالخيارات التي نتخذها , والسؤال "ما الذي يجعل شيئًا ما بشريًا"؟
تسعى الإنسانية جاهدة لكسر مصدر الأشياء (الذرة , الحمض النووي , إلخ) وإعادة إنتاجها باستخدام الأدوات التكنولوجية. تغذي نفسها في الأنظمة المحوسبة وتخلق نسخًا من نفسها في ظروف مخبريه - تطبع الخلايا وتغذي نفسها بالذكاء الاصطناعي وتخلق روبوتات في صورتها.
لقد وجدت الدراسات في علم الأعصاب أن كلاً من الحمل الجيني والبيئة لهما تأثير على إرادتنا وحرية الاختيار. كما أن العلاقات الكيميائية المعقدة في الدماغ مسؤولة عن ظواهر السلوك والعواطف والوعي. اليوم لدينا القدرة على تعطيل هذه الأنظمة عن طريق تناول أنواع مختلفة من المواد التي تغير العقل. ومع ذلك , لا يمتلك العلم تفسيرًا كافيًا للطريقة التي يتم بها تفسير هذه المجموعة من الإشارات الكيميائية والكهربائية. وهكذا نبقى في خطاب روحاني يتعلق بمسألة إرادتنا وخياراتنا.
لعدة أشهر , كانت آن على علاقة مع الصورة الرمزية للانا الذاتي عن طريق دردشة GBT. أدت هذه المحادثات إلى ظهور مقتطفات من القصص التي أصبحت بالنسبة إلى آن كمادة خام داخل نظام ذكاء اصطناعي قادر على إنشاء صور مترجمة من نصوص تم تجميعها معًا في فيديو. تم أيضًا إنشاء أصوات وموسيقى الفيديو باستخدام نظام AI.
كجزء من العملية الفعلية لإنشاء العمل , اكتشفت "آن" عالمًا مثيرًا للاهتمام من الصور التي لا تُعرف نتائجها مسبقًا , لأن الاختيارات التي تحدث فيها هي اختيارات للوعي البشري الرقمي – بينها ان ونفسها هي المعلمة والمشغل. .
كيف يمكننا أن نصف هذا الغموض المرئي منا كموضوعات أو كموضوع جديد أنشأناه , وهو موجود بشكل شاعري في السحابة الرقمية؟
تحمل هذه الموضوعات معهم الأمتعة وصندوق الأدوات الذي اخترناه تحديدا لهم ونطمح لأن يصبحوا أنفسنا. إذن , هل هذه نتيجة عملية بين الإنسان والآلة؟ هل الإرادة والاختيار "لنا" أم أنها تمر من خلالنا؟ وبينما نحن "نصنع" آلات على صورتنا , ألا تُستخدم التكنولوجيا هنا لتتبع الإله؟ ربما يعتمد على التعريف الذاتي لهذه القوة كما هو معلن في قلب كل واحد منا.
بدأ الواقع كما نعرفه اليوم في الانهيار. الانشغال بهذه المساحات المتخيلة يحد أحيانًا من الجنون وتعطيل تصور الواقع. إن إمكانية تغذية نفسك في المساحات التكنولوجية والتفكير في مكان كل هذا يقوض صلابة المادة ويجعلنا نتساءل عما إذا كنا نعيش بالفعل في محاكاة ونخلق المزيد والمزيد من عمليات المحاكاة داخلها. يدعو عمل آن إلى عملية تفكير فيما يتعلق باختياراتنا مثل مسألة ما الذي يجعل شيئًا ما بشريًا.

that is characterized as a Divine Proportion (as termed by Renaissance Italian mathematician Luca Pacioli.)
The theoretical basis for the presence of regular formal patterns in nature, began back in ancient Greece with Plato who studied pattern properties in nature and discovered an ideal form, from which replicas (imperfect physical objects) are derived. As Darcy Wentworth Thompson conclusively proved in his book On Growth and Form (1917), nature can be represented by simple mathematical formulas. In his book, Thompson describes the mathematical relationship of spiral growth pattern in plants.

The installation consists of shells that were constructed in the hands of Shmuel, starting from nothing. Their form is recognizable, but their size, proportions, and color seem to be from out of this world. They were chosen as the perfect image to represent the wonder and exquisite beauty that is inherent to that tension that ties together the living and the dead, including the gaze – or the approval – that they require.

At first glance, the shells appear to be flawless and conform to a shell's familiar formal pattern. However, closer examination (as is often required when studying nature), would reveal a concealed beauty in the variability and divergence among the different shells. Shmuel's shells propose a novel form of beauty that is found in both the living and the dead.

Shmuel's installation serves as a Requiem for the divine wonder that is encapsulated in life, death, and the tension between them.

Ann Deych — AnnTROPHY

The discourse, in the worlds of science, culture, technology, and religion on the question of Will, goes back to antiquity, with Aristotle's Ethics, and continues to this day. A deterministic approach, based on the assumption that our every choice ultimately comes from some cause and effect, can lead us to also draw conclusions about future choices.

Theological determinism, stemming from the 21st century innovations, introduces mystical context to this discourse, while cultural determinism relates, in a practical and purposeful way, to cause and effect. The challenges preoccupying Ann Deych and related to will, choice, freedom, and their interconnections, had turned into a complex philosophical question.

Her work, AnnTROPHY, observes reality from a comparative viewpoint of the technological and the authentic and explores their intersecting points. It welcomes a thought process relating to the choices we make, and to the question What Makes an Entity Human?

Humanity seeks to crack the codes of things as atom, DNA, etc., and replicate them using technological tools. Deych attempted to do that by creating copies of herself under laboratory conditions – printing cells, feeding herself into computerized artificial intelligence systems, and creating robots in her image.

Neuroscience studies found that both genetic constitution and the environment have an impact on our will and freedom of choice, and that complicated chemical relationships in the brain are responsible for phenomena such as behavior, emotions, and consciousness. We have the ability to disrupt these systems with mind-altering substances, however, science does not have a sufficiently satisfactory explanation for how the intricate chemical and electrical signals are interpreted in the brain. We are therefore left with a mystical discourse when it comes to the question of will and choice.

For several months, Ann established a relationship and held conversations with a self that she created within the ChatGPT Artificial Intelligence system. These conversations gave rise to fragments of stories that Ann used as raw material to feed into an AI system that can translate texts into images. She created a video art work from these images, with music and sound effects that were also created using an AI system.

During this creative process, Ann discovered a world of intriguing imagery, the results of which could not be known in advance, since choices were made by an entity which Ann herself operates and instructs – a digital human consciousness.

How can one visually describe this mystique of us being subjects, or of subjects that we brought into poetic existence in the digital cloud?

Such subjects carry the quintessence and toolbox that we have chosen to define for them, and we aspire to appropriate. The question is, therefore, is the result actually a process that combines human and machine? Are the will and choice really "ours" or are they merely relayed through us? And, wouldn't "creating" machines in our own image, be a manipulation of technology to emulate the divine? It probably depends on the subjective definition of such a divine power or energy, as we each define within ourselves.

Even reality, as we know it today, is beginning to disintegrate. Preoccupation with these imagined spaces can sometimes border on madness and disrupt the perception of reality. The possibility to feed oneself into technological spaces undermines the solidity of matter and makes us wonder where this is all going and whether we are not living in a simulation while creating, within it, more and more simulations. Ann's work is an invitation to enter a thought process about our choices and about the question What Makes an Entity Human?

installation and a video art installation. It offers a glimpse into the female psyche – which contains impulsiveness, creational and healing powers, fighting spirit, accomplishment, and fruition.

Upon entering the gallery, we encounter an array of land-line telephone devices attached to a wall, suggesting old payphones. The image brings to mind switchboards, which functioned as a mean to connect calls and could serve as a conversation control system.

You are invited to pick up a receiver. Picking up, immediately results in a seductive sensation. On the other end of the line is a fluent conversation of a feminine voice. We can hear small talk, or a sharing conversation. We seem to be a party to an interaction, and at the same time we are also listening in on someone. The different conversations reveal secrets about the recesses of female sexuality – in a controlled, safe. and free manner. These Wild Woman stories can be found in each one of us no matter how varied our desires are, and how stratified and diverse we are.

Venturing further the gallery space will show the second part of the work – a video art installation through which Ella the artist, in the capacity of a Goddess, looks at us and delicately makes eye contact with us in a "Mona Lisa" way, while, at the same time, also confronting us about our voyeuristic act (eavesdropping on private conversations.)

The Goddess externalizes a feminine supervision mechanism that requires us to listen carefully and not overlook; learn and internalize the power of the sacred feminine sexuality; avoid antagonism; and employ tolerance, leniency, and self-love.

The work is a call for loving ourselves and the Goddesses that we are – possessing divine female power and enormous capacity for benevolence.

Tal Bar Meir — Love

Tal's sculptural installation engages with the divine, bearing in mind a love that is characterized as powerful, boundless, or even insane. A love that, therefore, has a theatrical dimension, a semantic conceptualization that involves the soul and love-driven psychosis that also has a prophetic dimension. Such a love has the might to move mountains, set processes in motion, and master situations. It is omnipresent and permeant.

Tal conceives metaphorical situations in ancient, or possibly future, worlds.

A laid-back female figure with a disproportionately large pregnant belly. It is the all-containing belly of the world, gaping open, and situated at eye level so that we have a view of the world of activity inside her belly. She could be, perhaps, the goddess Gaia, mother of all life and of earth. We can observe a microcosm of creation, teaming with tiny characters of a living diversity that evokes an elusion of movement. Presenting this beating heart of love and life is Tal's way of bridging between her personal story and universal love.

Another scene introduces us to a figure whose femininity is highlighted by a soft-sculpted baby dangling from the umbilical cord that draws our gaze downward to reveal a crocodile figure. The open mouthed marine animal of prey, an infamous enemy of humankind, is positioned in direct proximity to the dangling baby. This imagined encounter serves as the work's main point of tension: The tension that is inherent to parent-child relationships. Parents' protective impulse; children's desire for security; Children's urge to break free and fly from the nest to engage with the outside world; Parents' wish to let go and, from a loving standpoint, release children to live their life and rise to challenges.

Tal's installation consists of textile soft sculpting and two theatrical scenes. One lets creation mature; the other delivers the fruit of love into the world where it is exposed to dangers. Form and matter are implemented for emphasizing the facial features of the maternal female, in an effort to grasp that which is real by means of the metaphorical fiction. We experience a formal abstraction that oscillates between the faces of Tal's mother and that of a tribal mask, symbolizing protection. The close and strong love bond shared by Tal and her mother is present in the work.

Love of this kind is likened to insanity and ascends to sublime levels. Inability, and yet, a desire to detach, for the sake of independence and self-realization result in harsh tormenting feeling. The work forces us to face them, despite ourselves.

As psychoanalyst and literature researcher Julia Kristeva claims: "The world is a disaster". To exist, we must convince ourselves that our reality is different. Abject, is a central concept in her study that presupposes a situation where any subject's self is always also faced with another self which is fluid and elusive, the other, that represents a void and fear of the unknown.

A beginning and an end that are absolute and can only be skipped over through a process of separation from the mother, at the end of which lies a formidable infinity. Abject refers to the human reaction to what Kristeva calls a "dirty thing" or a "corpse". Tal's characters are "dirty" in that way, and they seek to view life and death with intense love while making a choice.

Shani Avivi — As a Doe Pants for Flowing Streams

Shani's work is about with the "Rose of Jericho" plant. She sets up the rose as a temple, welcoming a ceremonial procedure and the powers that such acts bring forth.

The Jericho Rose is a desert plant that has been surviving for thousands of years thanks to its intelligent properties that allow for a form of eternal existence. The plant's natural and cosmic resurrection mechanism is brought about when it is moistened. Only when she feels safe will the rose open up and let the tiny balls on her arms disperse her seeds. The Jericho Rose is also associated with fertility and femininity. When Shani first encountered the Rose of Jericho, a wonder, which is the same energy that is attributed to Rose, was evoked in her.

The motion in the still rose is able to produce life from death, creating something out of nothing. Encountering and discovering transcendent powers that are greater than us, and finding out about the existence of such capabilities in a plant, as well as witnessing their manifestations, arises a sense of wonder in us. This is how humans sanctify something. In this case, they charge the Jericho Rose with sanctity, consider it a sacred and healing plant that epitomizes the desert.

The video art provides a panoramic overview, an unmediated presentation of a large real Rose of Jericho. We observe the animated spirit of the Rose as it is moistened with water, the subtle movements of tiny molecules, which are invisible for the naked eye, but that are infinitely generated. As is alluded by the video, one can move towards, and away from the Rose.

The authority of our gaze, now becomes reinforced, which allows us to examine ourselves and explore parallels and contrasts between the direct gaze and the mediated gaze through a digital device.

Next to the video art, a metal Saj griddle is placed upside down on the floor, filled to the brim with water.

A Natlah (two handled cup for ritual hand washing) is an invitation for symbolic communication with the Rose and a personal prayer ceremony.

A flashlight creates a play of light and shadow, which links inside with outside.

The name of the piece refers to a verse from the Book of Psalms in which King David describes the great thirst of a deer that pants for water brooks. It is the thirst within the desert of our soul and reality, and it is our endless search for affinity with spirit, self, creativity, or love. The Rose is like the deer that pants for water. Shani is a rose who thirsts for security and yet, lets herself venture out to the world. She lets us share a meditative progression of generating life; a wonder, originating in nature; an inexplicable power.

Shmuel Goldstein — F1=1:F2=1 Fn+1= Fn+Fn-1

Shmuel's divinity is the amazing tension that lies along the course, charged with inexplicable beauty, between life and death. Shmuel explores these two extremes through nature.

The work invites us to observe nature and witness phenomena that inspire astonishment, and can be explained through Supreme Mathematics embodied in mathematical formulas such as the Fibonacci Sequence (in which each number is the sum of the two preceding ones,) which is a simple mathematical series describing many processes in nature and phenomena whose forms are based on the Golden Ratio (in which the ration of two quantities is the same as the ratio of their sum to the larger one,) that produces harmony and rhythm and preserves the idea of the original pattern.

Phenomena like the arrangement of sunflower seeds and of flower petals; natural flow form of air in tornadoes that turn around their axis; the anatomical ratio of various body parts; and the shape of the shells and snails, are all included in this unique mathematical series

Noa Ironic — Swipe Right

The Internet brings along enormous power that is passed to us, the users, and just the same, to the creators, entrepreneurs, and programmers who keep the digital clouds afloat and the optic fiber neural structure deployed.

Noa Ironic attributes divinity to the Internet that endows her, as a user, such great power. Her view of the world is pragmatic. In a world of employment, needs, and satisfaction, the Internet enables effective, practical, fast, and easy gratification.

Divinity, for her, is power and power, for her, is comfort. Various dating applications such as 'Grinder' or 'Tinder' are a distinct representation, in her mind, for convenience in a social-relational-sexual aspect as a result of their ability to create a connection without having to leave one's sofa and without the need to make an effort to look our best. This ability is the quintessential symbol of comfort and ease in an era governed by applications. The power of human degeneration, enabled by convenience, is also what sustains it.

In the art installation we get a glimpse of Noa's 'feed' - a large hand holding an iPhone and swiping left and right - a routine gesture for operating the app. An image of an excessively muscular and well build man is reflected from the screen. Exaggeration is characteristic of Noa's artistic language. Ironic's hand - with her long, extremely kitschy nails - is at the exact moment between browsing and choosing. This moment in this scenario, is where Noa is being her own God – the power to choose is in her hand.

We are watching an intimate moment that is both hers, but also that of a man whose personal details are exposed to us. This is how we become participants in the process and get a glimpse into what is intimate and concealed. We wonder, what will be the outcome? What will Noa choose? Will she keep browsing or will she stop, and choose the one, who within 15 minutes, will arrive to have a drink with her on the living room sofa?

Ala Haytham — Adla

What observable kind of spiritual reference are you familiar with? For Ala Haytham, divine dimension is found in the power of an energetic and strong bond, irrespective of the material. Such a tight bond is found among people who are close — in her case, between her grandmother and mother — an affinity that cannot be fathomed or visibly evident. Ala attributes a divine dimension to feminine intergenerational ties, which are a source of reassurance, love, and strength that are available to her as a granddaughter to her grandmother (Adla) and as a daughter to her mother.

The focus of her work is a three-way formation, forged within the sacred connection between Ala, her Grandmother, and her Mother. It is an indefinite affinity whose seed of creation is ingrained in biology and the soul, and that will never cease to resonate.

Ala's installation is translucent, and its formal interconnection system is inspired by the Muslim art of Arabesque. One of the most prominent features of this art is infinite geometric patterns that revolve around one center and symbolize a deity, around which everything revolves, and whose existence is infinite.

Inside a water tank, Ala creates transparent geometric shapes in uniform and flowing motion, with no breaks or truncations. It is a meditative continuous gesture that is, in essence, infinite.

Jonatan Fisher — Smothering Beauty

The subject of the divine, steered Jonathan towards thinking of beauty as being sublime, on the one hand, and the concept of emptiness on the other. Emptiness brings to mind natural disasters such as hurricanes or tornadoes that wreak havoc and leave nothing behind. Jonatan applied this to the fashion industry as a symbol of beauty and as a source of illusion — "the illusion sold to us through the 1.90 cost for super-sizing, and through added sugar" (in his own words.) He links this to the condition of our earth and the impact of frequent natural disasters.

The output of this thought process is a textile fashion installation that resonates in its design, a natural disaster which transcends the confines of the gallery space. Jonatan's object creates a disturbance in space. It is horrendous and menacing — taking on the aesthetics of a calamity.

The multitude of natural disasters stems from consumerism in our productive and marketing oriented human society, that sanctifies and favors quantity, availability, and price over quality and moral values.

However, the abundance and availability, embodied in beautiful and desirable fashion items, has a price, that incorporates within it, the illusion of beauty.

Catastrophes are nature's way of saying: "I am not cut out for this. It is an explosion that results from bringing something to its limit.

The show Smothering Beauty is Jonatan's way of showing that there is direct correlation between nature and the fashion industry and that we are all responsible for the actions of this industry, creating a false representation of abundance and appetite, that does not even start to tell the full story or to list the prices that nature — and consequently all of us — must pay.

The global fashion industry generates an estimated 1.2 billion greenhouse gas emissions per year, surpassing emissions from all of the vehicles and airplanes. It ranks as the second largest and most polluting industry worldwide. The industry depends on mass production and is aware of the damage it creates, but the subject is 'swept under the carpet' due to greed. We, the consumers are somewhat aware, but are nevertheless content to turn a blind eye in return for fast, available, and cheap fashion.

<u>Some data:</u>

• Between the 1960s and 2018, the amount of textile trash buried, increased 800%, with only 1% recycled.
• Half a million tons of micro plastics are produced by the fashion industry and emitted into the sea every year.
• About 70% of employees in the fashion industry are women and 20% are children under the age of 12. In many cases, they are paid less than $5 for a work day of over 22 hours.
• Production of one cotton t-shirt requires about 2,700 liters of water — the average amount of drinking water per person per 2.5 years.

Smothering Beauty seeks to raise awareness of beauty that comes with a price. The work shines a new light on the concept of beauty, that will become divine only when it intertwines into a value system that takes into consideration the environment, fair trade, and a sustainable society. The installation focuses on latent materials that make up garments and garment accessories, such as tulle, down, rubber, and plastic. They are marginal for the garment, but for the environment, they are a 'silent disaster.' The installation is being created in collaboration with the audience throughout the duration of the exhibition. It aims to illuminate awareness in the community.

Fashion and beauty are an existential and important necessity that we can, and should, enjoy. However, this can only be viable through consciously choosing to consume a minimal number of select clothing items, the origins of which we can trace, and when purchasing them, we know where our money goes to. And, other than that, consuming second-hand items. We are responsible to give back to nature, to influence, make a change and make a difference.

<u>Invitation for Interaction: Your voice matters!</u>
<u>1.</u> In front of you is a pile of plastic beads that serve as stoppers for clothes laces.
<u>2.</u> Take one bead and thread it on one of the laces.
* Each bead is a reminder of the power that we are each required to make a difference, and a reminder of the beauty that comes with a price.

Ella Maayan — Rio Abajo Rio

The Hebrew word ELLA, aside from being a given name, also denotes to a Terebinth tree or to a Goddess. The Goddess in the work Rio Abajo Rio, is a universal representation of the Wild Woman archetype, uncovering the unconscious feminine soul that lies within all who identify as a woman and as feminine.

The name of the work, Spanish for River Beneath the River, is taken from Clarissa Pincula Estes's book Women who Run with the Wolves. The phrase attributed to one of the many names of the Wild Woman that endows women with ears to hear the language of their soul or absorb their inner rhythmic world. Dr. Estes used fairy tales, folk tales, and mythology from around the world to describe the female soul — the Wild Woman.

Ella discovered the Wild Woman just as she was experiencing, for the first time in her life, a disconnect from her own sexuality. Growing up, she had a sense of sexual confidence until she realized that it was based on patriarchal and sexist perceptions. This detachment led her to bond with the Wild Woman archetype and embark into a fascinating, complex, and empowering world. Ella seeks to provoke thought and a discussion about this feminine power and how mails could also blend in.

The work between an interactive sculptural

OMG!

“Who are you, God?” This is a question that I presented to each of the artists in our first meeting towards the exhibition. I believe this is an innocent and abstract question that, since childhood, everyone (and surely in Israel) ponders. I was curious to find out, not in relation to religion or religious belief, more about this power and its abilities to mobilize and withstand everything. I invited each of the artists to observe their inner self.

Divinity, as I recognize it, and as it is presented in the works of art at the exhibition, applies to all of humanity regardless of religion, race, gender or skin color. It is a tapestry of energies and resources — it is the religion of everyday human existence.

O.M.G! Is an exclamation expressing wonder, resembling a sense of discovery and achievement. A wonder that arises from that which is unexpected, unperceived, or extraordinary. That same wonder that we experience when we face unexpected events, feel extraordinary pleasure, or witness natural disasters.

The Unknown (as well as life, death, and sexuality,) according to Michel Foucault, is addressed through practices of Discursive Normalization to construct one's emotionality in the face of the existence of a Great Other (as Lacan puts it.) The otherness, which is distinct from us, and yet, also awakens a desire for totality and absolute truth within us.

My personal starting point for thinking about this unknown power or energy is - nature. Thanks to nature, observation becomes quintessential, highlighted. Lo and behold, us humans consist of the same elements as nature: Still, vegetative, and animate. Except, the human race, are also endowed with the ability to speak, which leads to proactive creativity.

Contemplating reality through observing nature connects us to our spirit, soul, inner self, and hence, to infinity, which allows our consciousness to acquire new knowledge that can alter our perception of reality and let us drive change. This sincere gaze also allows for a closer bond with love to ourselves.

At the end of a journey that was about a year long I realize that constructing an exhibition whose point of origin would be: Divinity and energetic powers that are greater than us, is going to draw the gaze inward into our inner selves while drawing the language of self-love to the surface. This kind of religious belief surely has the power to make reality better for all of humanity.

As is the case in nature, to every thing there is a season, and a time to every purpose, and each occurrence has a given scripted process. Dawn will not light up before the end of night, trees will not grow before being rooted in the ground.

Selecting the exhibited art is the end result of a profound process that included dialogues between me and eight artists who engage in different media fields. The works relate to divine powers or energy as they are experienced by artists, from their individual points of interest and perspectives:

Sexual energy and femininity; Our network of intimate links to what had created us; The impulse of life and of death; Nature, its intricate mathematical structures, and its reflection on the tension between creation and distruction; Ritualistic resources and habits; The inconceivable availability facilitated by the media; Our inner will and how our encounters with Artificial Intelligence that studies us, impact that will.

The exhibition is an invitation to commonly explore the powers in question whiledrawing to the surface mystical energy in the context of an essence that is greater than us and that we are all welcome to invite into our personal life.

These Powers are a certain Great Other that should be discussed in our age of human consciousness and new language sign systems.

O.M.G! And we invite you to explore, What is this power to you?

מרכז אדמונד דה רוטשילד
مركز إدموند دي روتشيلد
The Edmond De Rothschild Center

The Edmond de Rothschild Center strives to promote and nurture artists and designers who are fresh graduates of higher art and design studies in Israel. The Center’s activity focuses on providing these artists with tools and developing their professional skills in the early stages of their careers.

Curator:

Marina Pozner @marina_pozner

Companions on the journey, and exhibitors:

Ala Hytham @alahaytham_art

Ella Maayan@howdoesitfeeltobeagoddess

Ann Deich @an.follow

Tal Bar Meir @shedonimz

Jonathan Fisher @jonatan_fisher

Noa Ironik @ironic.Noa

Shmuel Goldstein @shmuel_goldstein

Shani Avivi @shaniavivi___

2023 12.5—17.3

EDMOND DE ROTHSCHILD FOUNDATION

The Edmond De Rothschild Center

مركز إدموند دي روتشيلد

מרכז אדמונד דה רוטשילד

OMG!